

Libris.RO

My Dilemma is You 2

Cristina Chiperi

Respect pentru oameni și cărți

Copyright © 2016 Cristina Chiperi,
prin înțelegere cu Sergio Fanucci Communication S.r.l.

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

My Dilemma is You 2

Cristina Chiperi

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba italiană: Marina Loghin

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Irina Ilie

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Mariana Dumitru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHIPERI CRISTINA

My Dilemma is You 2 / Cristina Chiperi;
trad.: Marina Loghin. - București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-1233-5

I. Loghin, Marina (trad.)

001.94(100)

CRISTINA CHIPERI

MY DILEMMA IS YOU₂

Traducere din limba italiană de
MARINA LOGHIN

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

1

A sosit ziua cea mare!

A trecut mai puțin de o săptămână de când s-a încheiat „fuga” mea la Los Angeles și astăzi, în sfârșit, voi ieși iar din casă.

În dimineața asta, târâitul deșteptătorului îmi pare o muzică din ceruri și simt o neobișnuită dorință să mă ridic din pat. O fi pentru că abia aștept să îl îmbrățișez pe Cameron sau fiindcă de când m-am întors la Miami am stat tot timpul închisă între patru pereți. Nu credeam că părinții mei aveau să își pună în practică pedeapsa cu care mă amenințaseră, dar așa s-a întâmplat. Cinci zile baricadată în casă, singură, fără să fac nimic, au fost deprimante, chiar dacă, din fericire, Cam a intrat din când în când în camera mea, pe fereastră, ca să petreacă o vreme cu mine, dar a stat întotdeauna puțin, căci, dacă l-ar fi descoperit ai mei, situația s-ar fi înrăutățit.

Înțeleg că sunt dezamăgiți de purtarea mea, dar să-mi iau rămas-bun pentru totdeauna de la cea mai bună prietenă a mea a fost un motiv întemeiat ca să le încalc o interdicție și nu voi înceta niciodată să cred asta. Mai cu seamă mama încă nu m-a iertat pentru cele întâmplate, și nici nu cred că o va face curând...

Cobor din pat și mă duc la fereastră, să văd cum e vremea și să mă hotărâsc cu ce să mă îmbrac. E rece, chiar dacă e soare. Iau pe mine o pereche de colanți și un pulover subțire, ies

din cameră și dau de Kate, care se plimbă pe hol cu mobilul în mână.

– Bună dimineața, surioară. Noutăți despre Hayes?

– Nu, răspunde ea pe un ton trist.

De când s-a întors din vacanța de iarnă petrecută la schi, Kate a intrat în panică fiindcă Hayes nu-i mai scrie și nu se aud la telefon tot atât de des ca înainte. Mă înduioșează, aș face orice să-i readuc zâmbetul pe buze.

– Vorbește cu el azi la școală.

– Și dacă pe urmă crede că sunt una dintre fetele alea sufo-cante care se țin ca scaiul?

– Ai tot dreptul să știi ce l-a apucat, așa că nu-ți fie teamă, o încurajez eu.

Kate încuviințează zâmbind.

După ce termin de mâncat micul dejun, ies repede din casă când îl văd inima începe să-mi bată tare: Cameron mă așteaptă sprijinit de mașină în timp ce se uită pe mobil.

Dacă stau să mă gândesc cum au decurs lucrurile între noi din prima zi în care ne-am cunoscut, mi se pare ciudat că relația noastră funcționează atât de bine. Dar așa e și sper ca starea asta de grație să dureze îndelung.

Grăbesc pasul spre el și îl îmbrățișez. Nu l-am văzut de o zi și totuși mi se pare că a trecut o veșnicie! Cam mă îmbrățișează și, ca întotdeauna, am o senzație de împlinire totală. Mă retrag puțin, și el îmi ia fața în mâini ca să mă sărute.

– Mi-ai lipsit, mititico.

Mă ridic pe vârfuri și îl mai sărut o dată.

– Și tu mie, murmur.

– Când crezi că o să se termine pedeapsa asta absurdă?

– Nu știu... Mama încă e supărată și nu cred să-i treacă curând.

Ridică din umeri.

– Vasăzică voi continua să vin în camera ta intrând pe fereastră.

Zâmbesc, dar adevărul este că simt lipsa vieții mele obișnuite, a obiceiurilor mele, a libertății de a ieși când vreau și

de a mă întâlni cu prietenii mei, mai ales cu Sam și cu Nash. De la petrecerea de Revelion nu i-am mai văzut, știm unul de altul numai din SMS-uri.

– Hai, că întârziem la școală. Deschid portiera și intru în mașină. Cu ai tăi cum e? Totul bine? Întreb în timp ce Cam ambalează motorul.

– Ce să zic, continuă să creadă că am fost niște iresponsabili și m-au amenințat că îmi iau mașina. Dar, în cele din urmă, a fost cum ți-am zis: a trebuit doar să le activez sentimentul de vină și, ca prin farmec, supărarea le-a dispărut.

Mi-e greu să recunosc, dar și de data asta Cam a avut dreptate: s-a întâmplat așa cum prevăzuse el.

– Și așa, cum vezi, mai am încă dragostea vieții mele. Îmi face cu ochiul și arată spre mașină.

– Ce nesuferit! Oricum, mulțumesc, nu știam că îmi vine rândul după o mașină. Îmi încrucișez brațele la piept și fac bot. De fapt, nu sunt supărată, știu că glumește, sunt doar curioasă să-i văd reacția.

Cam întinde mâna și mă ia de după mijloc.

– Hai... știi că singura mea dragoste ești tu.

Mă întind spre el și îl sărut pe obraz.

– De data asta te iert.

Îmi dăruiește unul dintre zâmbetele lui minunate. E grozav să-l vezi binedispus. De fiecare dată când zâmbeste mă farmecă și mi se pare că sunt în paradis.

Ajunși în fața școlii, simt un gol în stomac. Aproape uitasem că nici unul dintre prietenii noștri nu știe încă de legătura noastră și mă întreb cum vor reacționa, mai ales cum o va interpreta Susan. Nu sunt pregătită să revin la rutina în care ea mă insultă și îmi zice lucruri oribile, în timp ce eu încerc să mă apăr. Pun pariu că imediat ce va afla noutatea, o s-o apuce toți dracii și nu mă va lăsa în pace.

– Ți-e bine? Întreabă Cameron.

Tocmai a parcat și un grup de elevi se uită în direcția noastră.

– Mda... da, cred.

Mă ia de bărbie și mă întoarce în așa fel încât să mă poată privi drept în ochi. Îi sesizez imediat expresia îngrijorată.

– Dacă te simți așa din cauza lui Susan, încercă să ți-o scoți din minte. Nu-ți va putea face nimic atâta timp cât sunt eu cu tine. Am să fac tot posibilul s-o țin departe de noi, OK?

Mă sărută pe gură.

– Hai să mergem!

Traversăm curtea, făcându-ne loc printre elevii care așteaptă să se sune de intrare. Cam mă ține strâns cu un braț pe după umeri, și am senzația stânjenitoare că toate privirile se îndreaptă spre noi.

În depărtare îi văd pe Sam, Nash, Matt și Taylor. Sam se întoarce și, când ne vede, vine spre mine și ne îmbrățișăm. Mi-a lipsit foarte mult.

– Cris, nici n-ai idee cât mi-ai lipsit! Să știi că eu și Nash hotărâserăm să venim într-o zi în fața casei tale cu un panou mare, să protestăm. Nu te pot ține închisă în casă mereu!

Râd imaginându-mi reacția mamei mele la apariția în grădina mea a lui Sam și Nash, dar sunt sigură că nici măcar așa ceva n-ar face-o să-și schimbe gândul.

– Mai devreme sau mai târziu voi fi iar liberă, o asigur. Hai să mergem. Ne așteaptă ceilalți.

Dacă fac comparație între Sam pe care am cunoscut-o acum câteva luni și fata plină de căldură care e acum, mi se pare că am în fața mea o altă persoană: e mai deschisă, mereu veselă și îi place tovărășia celorlalți. Din când în când îl întreb pe Cameron dacă a observat semne de tăieturi pe încheieturile ei și de fiecare dată îmi zice că nu mai sunt.

Sam mă ia de mână și ne apropiem de ceilalți.

Nash vine spre mine și mă îmbrățișează.

– Iacătă prizoniera!

Zâmbesc, apoi îl văd pe Matt și nu știu ce să fac, dacă să-l îmbrățișez ori să mă limitez la un simplu salut.

– Bună, zic în cele din urmă.

El îmi zâmbește păstrând distanța.

În schimb, Taylor se apropie și mă ia în brațe. Nu l-am mai văzut de foarte multă vreme pe Tay și, chiar dacă întotdeauna am vorbit puțin unul cu celălalt, în orice caz îl consider un prieten bun.

– Da, da. OK, înțeleg că v-a lipsit Cris, dar luați-o mai încet, intervine Cameron apucându-mă de mână.

Îl ador când e gelos.

– Am aflat de aventura voastră, zice Tay.

Oare e posibil să știe deja cu toții ce s-a întâmplat? Mă uit la Sam și ea îmi face din cap semn că „nu”. Atunci trebuie să fi fost Nash sau Cameron cel care a povestit despre fuga noastră la Los Angeles.

– Da, știi, n-aș numi-o chiar o aventură...

– Aventură sau nu, ieri seară noi patru ar fi trebuit să mergem la cinema și, din cauza pedepsei tale, Cam a venit singur, zice Sam.

– Îmi pare rău.

Mă uit la Cameron, dar el îmi zâmbește.

– N-ai grijă, mititico, tot am reușit să mă distrez.

– Da, chiar așa... tocmai de aia ar fi fost mai bine dacă veneai și tu, Cris. Cam măcar ar fi avut la ce să se gândească, în loc să ne deranjeze pe mine și pe Nash în timp ce ne pupam, explică Sam.

– Da, chestii de logodnici, răspunde Nash.

Matt și Taylor se întorc spre mine și spre Cam. E chiar așa de ciudat că eu și el ne-am cuplat? Ce problemă au cu toții?

– Sunteți împreună? întreabă Matt cu glas tremurat.

Cam mă ia de talie și mă trage spre el.

– Da.

Matt ia o figură stranie, pare aproape surprins și deranjat de ceea ce a spus Cameron, și nu înțeleg de ce. Între noi totul s-a terminat de ceva vreme, iar el a intuit înaintea tuturor legătura dintre mine și Cam.

Clopoțelul care sună mă scoate din gândurile mele.

– Nuuu! Fir-ar să fie! pufnește Taylor.

– Mă duc să-mi aranjez cărțile în dulap. Ne vedem după aia.

Îi salut, Cam mă ia de mână și intrăm împreună. Ajunși în fața dulapului meu, scot cărțile din ghiozdan.

– Câte ai luat cu tine? întreabă el chicotind.

– Pe toate cele care îmi trebuie astăzi.

– Avem atât de multe materii?

Pare sincer surprins.

La observația asta, scutur din cap. Știu că lui Cameron nu-i place deloc să învețe, dar nu credeam că nici nu știe ce ore avem astăzi.

Ridică din umeri.

– Știu de-acum pe de rost chestiile astea, n-am nevoie de cărți. Sunt un geniu și fără ele.

– Sigur, cum să nu.

Închid dulapul.

– Te îndoiești de inteligența mea?

– O, nu, sigur că nu.

– Știi bine că am dreptate, doar că ești prea invidioasă ca să admiți asta, zice el făcându-mi cu ochiul.

Dau ușor cu pumnul în brațul lui, iar el mă apucă de încheietură și mă trage spre el.

– Ești irezistibilă când faci așa, murmură el, apropiindu-și buzele de ale mele.

Reduc distanța și îl sărut, fără să-mi pese de privirile indiscrete ale nenumăraților elevi de pe culoar. Vor trebui să se obișnuiască de-acum cu legătura dintre mine și Cameron.

Cam îmi pune o mână pe obraz și cu cealaltă mă ia de talie.

– Spuneți-mi că asta-i o glumă! strigă cineva în spatele nostru.

2

Ne întorcem amândoi și mă înfior când o văd. Are o expresie înspăimântătoare pe față: dacă i s-ar ivi ocazia, fata asta ar avea curaj să mă omoare.

– Zi-mi că glumești, Cameron! Zi-mi că vrei să mă faci geloasă sau din cine știe ce alt motiv stupid! îl imploră Susan apropiindu-se.

Cam pufnește.

– Nu.

– Ce?! Tu... cu ea? Unde a dispărut băiatul care mă iubea și care nu s-ar fi combinat niciodată cu una ca ea?

El face un pas spre Susan.

– A dispărut imediat ce te-ai făcut a naibii și ai început să te crezi cine știe cine.

– Am fost întotdeauna la fel.

– Nu, Susan de care mă îndrăgostisem nu era atât de egoistă și nu trata oamenii în felul ăsta.

Ea are un aer învins în timp ce o lacrimă i se prelinge pe obraz. Apoi se uită la mine și expresia ei revine la cea de acum câteva minute, când m-a văzut în brațele lui Cameron.

– Jur că de data asta mi-o plătești. Vine spre mine. De ce vrei să-mi iei singurul lucru care mă face fericită? urlă Susan izbucnind în hohote.

De data asta, Susan chiar e ca scoasă din minți, dar eu m-am saturat să îndur în tăcere acuzațiile ei nefondate.